

§ 12.

Afgørelse af Spørgsmaal vedrørende denne Lovs §§ 4—6 og 10 — for saa vidt de ikke kan afgøres af Ministeren for Søfart og Fiskeri — henhører, naar det paagældende Vand er et mindre, offentligt Vandløb eller et privat Vandløb, under Vandsynsmændene, hvorved de i Lov om Vands Afledning og Benyttelse af 28. Maj 1880 §§ 5—10 indeholdte Regler om Behandling af Sager for Vandsynsmændene bliver at følge. Paaanke af Vandsynsmændenes Kendelse til Landvæsenskommissionen skal iværksættes inden 4 Uger efter Kendelsens Afsigelse at regne. Oprejningsbevilling kan meddeles af Landbrugsministeren inden 3 Maaneder efter Kendelsens Afsigelse. Bevillingen meddeles uden Betaling. Er det paagældende Vand et Hovedvandløb, bliver Sagen at indbringe for Landvæsenskommissionen med Appel til Overlandvæsenskommissionen. For Landvæsenskommissionens og Overlandvæsenskommissionens Sammensætning m. v. gælder Reglerne i § 1, 3die Stykke.

Om Sagens Udfald skal der gives Fiskeridirektøren Meddelelse. Ved Sagens Afgørelse bestemmes tillige, af hvem Omkostningerne ved Forretningen bliver at udrede overensstemmende med de i § 16 i Lov af 30. December 1858 om Landvæsenskommissioners og Overlandvæsenskommissioners Sammensætning og Forretningsgang m. m. indeholdte Regler.

§ 13.

I Tilfælde af *Uoverensstemmelse mellem Fiskerivinteresser* i de fælles ferske Vande og andre Interesser i disse gælder den Regel, at Fiskeriet bør vige for Vandets og Vandløbenes Afledning og Afbenyttelse i Agerbrugets Interesse dog kun mod fuld Erstatning, at Vandets Brug til Fiskeri og industrielle Anlæg er ligeberettiget, saaledes at den ene Brug ikke kan tilpligtes at vige for den anden, samt at enhver er berettiget til ud fra sin Ejendom at benytte disse Vande til Sejlads eller Pramfart — dog ikke, naar det bevislig er til Skade eller væsentlig Ulempe for anden Mands Fiskeri, medmindre dertil haves særlig Lovhjemmel eller Adkomst.

§ 14.

Saafernt der fra Landbrug, Mejerier, Sygehuse, Vaskerier, Gasværker, Fabrikker, Slagterier eller andre Anlæg eller fra Byer, der, før Lov Nr. 317 af 2. Juni 1917 er traadt i Kraft, har haft *Afløb* til de i § 1, 1ste, 4de og 5te Stykke, omhandlede naturlige eller ved Kunst anlagte ferske Vande, udkastes eller udledes Stoffer af saadan Beskaffenhed og i saadan Mængde, at *Fiskeriet* derved kan *skades* i væsentlig Grad, og Anlæggets Ejer eller vedkommende Kommune ikke er eneberettiget til Fiskeriet i hele det paagældende Vand, kan det offentlige eller en eller flere af de fiskeriberettigede forelægge Sagen for de i § 12 nævnte Myndigheder, der, naar Klagen findes berettiget, efter Forholdenes Natur og indenfor rimelige Grænser ved Kendelse kan paalægge de nævnte Virksomheder eller vedkommende kommunale Bestyrelser inden en vis Frist at træffe Foranstaltninger, sigtende til at fjerne disse Ulemper, dog at Anlæg og Ledninger, der af Sundhedskommissionen anses for nødvendige i sanitær Henseende, og som ikke uden uforholdsmæssig store Bekostninger kan gives andre Udløb, nyder Fortrinet for Fiskeriets Interesser. Træstubbe, Tjørn, Buske, Pigtraad samt Affald af enhver Art maa ikke henkastes i de i § 1 nævnte Vande, der ikke er i Enkeltmands Eje, i et saadant Omfang, at Fiskeriet hemmes eller skades i væsentlig Grad.

Naar der fra Anlæg og Byer, som ikke tidligere har haft Afløb til de nævnte Vande, ønskes et saadant Afløb, tilkaldes, forinden Arbejdet paabegyndes, de i § 12 nævnte Myndigheder og et Medlem af vedkommende Kommunes Kommunalbestyrelse, som da foreskriver, hvilke Foranstaltninger der til Sikring for Fiskebe-